

نوازنده پیانو

دایان دوکریه . ترجمه: محمدعلی عسگری

از سلطنت دفاع می‌کرد و در همان حال مشوق جمهوریخواهان بود و در نهایت، دیکتاتوری که در فاصله ۴۰سال حکمرانی‌اش از هرگونه تلاشی برای ثرور یا کودتای نظامی علیه خود در امان ماند. عکس «هیتلر» یا «موسولینی»، سالاراز هیکلش را بر رخ نمی‌کشید. تا حد امکان از عکس‌گرفتن پرهیز می‌کرد. هرگز نمی‌پذیرفت آرایش‌کرده ظاهر شود. به‌نظر می‌رسد کسی که سخنرانی‌هایش را راحت بخواند، حسی را برنمی‌انگیزد یا شوری را در مردم ایجاد نمی‌کند. او می‌خواست زنان را هم مثل توده‌های مردم با استحکام و توازن مفتون خود کند. آری. او یک دیکتاتور بود که مانند سایرین از روابط با زنان از مردانگی خودش سوءاستفاده می‌کرد اما قبل از هر چیز، او نیز مردی بود که به زنان والامقام علاقه‌مند می‌شد.

دوستانش اندک بودند. او نگران بود آنان بر او اثر بگذارند و به‌همین‌دلیل آنها را از خود دور نگه می‌داشت. بیشترین گرانی‌اش این بود که قلبش نرم نبود. «ماریو ده ویگارادو»، دوست دوران تحصیلش در مدرسه کشیش‌ها دراین‌باره گفته است: «غروری که پیوسته می‌ترسد، در عشقی مسخره گرفتار شود.» هرگز با کلمات قابل‌بیش‌بینی صحبت نمی‌کرد. تسلیم احساساتی که متوجه او بود نمی‌شد. به محض اینکه چیزی از درون قلبش بیرون می‌زد، فوراً عقب‌نشینی می‌کرد.» «میکاس» این احساس را اینطور توضیح می‌دهد: «همه مردم می‌دانند که سالاراز خیلی از دست زنان رنج می‌کشید. اما به محض اینکه کار به مرحله‌ای جدی می‌رسید، از آنها فاصله می‌گرفت.» اگر به حقیقتی ملتزم نبود، با معشوقه‌های مجردش روابط گذرا برقرار نمی‌کرد، بلکه با آنها روابطی عاطفی و حقیقی داشت. از گفت‌وگوهای عمیق فکری خوشش می‌آمد. از مشارکت و به‌خصوص نگاه زنان به خودش لذت می‌برد. احتیاج به ملاطفت زنانه داشت؛ مثل همان احساسی را که از مادرش می‌گرفت؛ ماریا دوراسگات یا از خواهرش مارتا.

سردرد شدیدی داشت. نور خورشید را تحمل نمی‌کرد و برای ساعت‌های طولانی در اتاق محقرش روی تخت دراز می‌کشید. احساس تنهایی می‌کرد. دورانی از ناآرامی‌های شدید عصبی را سپری می‌کرد. وقتی در سال۱۹۱۶ به رتبه استادی رسید، دوباره تفکرات عاشقانه، ذهن او را مشغول کرد. آنتونیو تصمیم گرفت سلسله‌ای از روابط غیرمهم برقرار کند. دیگر به ظاهرش توجه می‌کرد و یک کت ویژه ثروتمندان کوامبرا می‌پوشید. موهایش پریشت و پشانی‌اش پهن بود. در لباس پوشیدنش ظاهر می‌کرد. جز رنگ مشکی نمی‌پوشید. دستکش و یک کراوات از جنس حریر داشت.

در این وضعیت جدید توانست تاحدودی بر خودش آسان بگیرد، به تاتار برود یا در مجالس موسیقی شرکت کند. از بین تمام هنرها، این موسیقی بود که به شکل خاصی احساسات او را تحت‌تأثیر قرار می‌داد. به وسیله همین موسیقی بود که موفق شد خود را به زنان کوامبرا، به‌خصوص آنهایی که پیانو می‌نواختند، نزدیک کند؛ از جمله «گلوریا کاستانها» که یک نوازنده برجسته اپرا بود. بارها باهم به گردش رفتند. او یک چتر و یک طوطی داشت که در قفس بود. در مجالس موسیقی و شب‌نشینی‌هایی که در خانه‌شان ترتیب می‌داد، شرکت می‌کرد؛ خانه شماره ۳۳ خیابان «لشوو» صدای «ماریا سلسستینا کوستا آلامو» او را مسحور می‌کرد. با مهارت فوق‌العاده‌ای می‌خواند؛ همچنین اشعار «لوپولت» اثر اسکالراتی.

ادامه دارد

برای غربی‌ها، یمن با خطر القاعده

شبه‌جزیره عربستان اهمیت پیدا می‌کند، همان گروهی که جهادی‌های مقیم فرانسه‌اش به دفتر مجله «شارلی ابدو» حمله کردند و در صدر اخبار رسانه‌ها قرار گرفتند، اما برای خود یمنی‌ها، این روزها بازیگر اصلی سیاست داخلی این کشور، حوثی‌هایی هستند که می‌توانند چشم‌انداز پیچیده سیاسی این کشور را تغییر دهند. این گروه که نام خود را از نام رهبرش گرفته، ماه گذشته پس از فرار «عبدربه منصور‌های»، رئیس جمهوری یمن، مقر ریاست‌جمهوری را تصرف و پارلمان این کشور را منحل کرد، هادی روز ۲۲ژانویه

و پس از حمله حوثی‌ها به کاخ ریاست‌جمهوری و محاصره اقامتگاهش استعفا داد اما پارلمان یمن واکنشی به این درخواست استعفا نشان نداد. او در نهایت حدود یک ماه بعد، از پایتخت فرار کرد و به شهر عدن رفت. حالا اما پشتیبان است و از استعفایش صرف‌نظر کرده، او انصراف از استعفایش را با نامه‌ای خطاب به اعضای پارلمان یمن رسمیت بخشیده است. رئیس‌جمهور یمن در نامه‌ای رسمی اعلام کرد: «با توجه به شرایط بحرانی شمال و جنوب کشور یمن ضمن درخواست کمک از شما اعضای‌مجلس برای بهبود اوضاع امنیتی و اقتصادی کشور از استعفاي خود صرف‌نظر می‌کنم.» منصور‌های همچنین یکشنبه‌شب با فرمانداران جنوبی و پرسنل امنیتی دیدار کرد و خواستار انتقال پایتخت به عدن شد. درهمین‌حال منابع نزدیک به رئیس‌جمهوری یمن مدعی شدند که بامداد سه‌شنبه کودتایی از سوی گارد ریاست‌جمهوری یمن علیه عبدربه منصور‌های در عدن انجام شد، که با ورود نیروهای وفادار به وی ناکام ماند. در واکنش به این اقدام منصور‌های طی حکمی مسوولان امنیتی و اداری گارد ریاست‌جمهوری در عدن را تغییر داد و

مذاکره باطالبان به‌زودی

عبدالله‌عبدالله ریش **اجرای دولت افغانستان** از تلاش‌ها برای مذاکرات احتمالی صلح با طالبان حمایت کرد و گفت: این مذاکرات ظرف چندروز آینده برگزار می‌شود. او پایان‌دادن به ۱۳سال اقدامات شبه‌نظامیان طالبان را حساس و بااهمیت خواند. **(رویترز)**

برخی از نیروهای گارد را مجبور کرد این شهر را ترک کنند. استاندار عدن نیز رئیس اداره اطلاعات استان را برکنار و معاون وی را سرپرست این اداره کرد. اظهارات هادی در مورد بازگشت او به قدرت با واکنش‌های گوناگونی روبه‌رو شد و سوال‌هایی مبنی‌بر معتبربودن استعفای رئیس‌جمهور و روی‌کارآمدن دوباره او مطرح شده است. به گزارش یمن‌تایمز؛ «عبد‌الجنادی»، سخنگوی حزب «کنگره عمومی خلق» در این‌باره گفت: حزب او ادعای ریاست‌جمهوری هادی را نمی‌پذیرد مگر اینکه استعفاي او از سوی پارلمان یمن رد شود. به گفته او؛ «منصور هادی ۲۲ژانویه استعفا داده و نمی‌تواند استعفایش را تا زمان رد یا قبول آن از سوی پارلمان، پس بگیرد. هادی دیگر رئیس‌جمهور یمن نیست.» «فضل ابوطالب»، عضو سیاسی دفتر

جهان

عکس Reuters

رئیس‌جمهوری یمن از استعفایش صرف‌نظر کرد

ورود بحران یمن به‌فاز جدید

حوثی‌ها نیز در این زمینه گفت: «هادی دیگر واجد شرایط ریاست‌جمهوری نیست چراکه پارلمان روز ششم‌فوریه منحل شد و اکنون پارلمانی برای رد استعفاي هادی وجود ندارد.» علاوه بر این منصور‌های در ۲۱فوریه سال۲۰۱۲ برای دوسال به‌عنوان رئیس‌جمهوری یمن انتخاب شد و روزی که به عدن فرار کرد، مدت ریاست‌جمهوری او با یک‌سال تمدید تمام شده بود. باین‌حال «عبدالعزیز جباری»، عضو سابق حزب کنگره عمومی خلق و دبیرکل کنونی حزب عدالت و سازندگی بر این باور است که منصور‌های حق بازگشت دارد: «او با توجه به قانون‌اساسی، رئیس‌جمهور مشروع یمن است و حق دارد از هر بخشی از کشور که بخواهد، یمن را اداره کند.» او افزود: «هادی درحالی‌که خانهاش کلوله‌باران می‌شد، استعفا داد و پارلمان هم در طول

تمدیدوضعیت فوق‌العاده

باراک اوباما **رئیس‌جمهوری آمریکا** به کنگره این‌کشور ابلاغ کرد وضعیت فوق‌العاده را به ایییی برای یک‌سال دیگر تمدید کرده است. واشنگتن همچنین تاکید کرد لیبیایی‌ها فقط می‌توانند درگیری‌های خود را از طریق مذاکرات حل‌وفصل کنند. **(اسکای‌نیوز)**

زنجیر بر صلیبیون

۷۰الی صدنفر از آشوریان ساکن روستاها به اسارت نیروهای داعش درآمده‌اند. این در حالی است که دیده‌بان حقوق‌بشر در سوریه آمار کلی رپوده‌شدگان را ۹۰نفر دانسته و مدعی شده بیشتر قربانیان حمله روز دوشنبه داعش به روستای تل‌شمیرم مربوط می‌شود که دست‌کم ۵۶ نفر از ساکنان آشوری آن به گروگان گرفته شده‌اند. روستای تل‌شمیرم در ۸۵کیلومتری جنوب‌غربی شهر قمیشلی، مرکز استان کردنشین حسکه قرار

این شکست امنیتی، جلسه اضطراری برگزار نکرد. چه چیزی از آن زمان تغییر کرده است؟»

مذاکرات ملی که روز هفتم‌فوریه در صنعا و تحت‌نظارت فرستاده ویژه سازمان‌ملل تشکیل شد، پس از خروج هادی از پایتخت متوقف شد. برخی از تحلیل‌گران سیاسی یمن اکنون بر این باورند که نیازی به ادامه مذاکرات نیست چراکه یمن رئیس‌جمهوری مشروع دارد. به گفته یکی از این کارشناسان یمنی که ریاست سازمان دفاع از آزادی مطبوعات باشد، این مذاکرات باید خارج از صنعا

برگزار شود و روی مساله چگونگی خروج حوثی‌ها از پایتخت، متمرکز باشد و نه تشکیل دولت جدید.» اما برخی دیگر از ناظران از جمله جنادی، مذاکره را تنها راه مسالمت‌آمیز پایان‌دادن به مناقشه می‌داند؛ او دراین‌باره گفت: «حوثی‌ها نیروهایی قوی هستند و هادی هم در جنوب کشور قدرت دارد. باین‌حساب اگر مذاکراتی صورت نگیرد، جنگ در راه خواهد بود. بسیاری از کارشناسان بر این باورند که درگیری‌های سیاسی یمن، قبیله‌ای و فرقه‌ای است و ربطی به دشمنی شیعه و سنی ندارد. تا همین اواخر بسیاری از تحلیل‌گران بر این باور بودند که با وجود نمایش قدرت حوثی‌ها از پاییز گذشته، این گروه احتمالا نمی‌خواهد قدرت را در دست بگیرد و به‌طور مستقیم حکومت کند. تحلیل این دسته از کارشناسان این بود که حوثی‌ها می‌خواهند از موقعیت نظامی پیشرفته خود برای ریزینی با دولت و به‌دست‌آوردن امتیازات اقتصادی و سیاسی استفاده کنند. اما با صدای ممتد تراندازی در پایتخت و به‌دست‌گرفتن کاخ ریاست‌جمهوری و انحلال پارلمان به‌نظر می‌رسد همه ارزیابی‌های کارشناسان اکنون نیاز به تجدیدنظر دارند.

بعیدبودن جنگ بااوکراین

ولادیمیر پوتین **رئیس‌جمهور روسیه** به پاسخ به سوالی در مصاحبه‌ای با یک کانال تلویزیونی روسیه مبنی بر اینکه با توجه به شرایط اوکراین خطر «جنگ جدی» است، گفت: «چنین سناریوی مخربی را بعید می‌دانم و امیدوارم هرگز اتفاق نیفتد.» **(بی‌بی‌سی)**

داشته و یکی از انبوه روستاهای کرانه‌شمالی رود خابور، یکی از شاخه‌های اصلی رود فرات است که در کنترل مبارزان کرد سوری قرار دارند. روستاهای حاشیه خابور در غرب استان حسکه که قرن‌ها منزلگاه آشوریان سوری بوده، از زمان آغاز پیشروی نیروهای داعش به دو جبهه مخالف تقسیم شده‌اند؛ چنان‌که رود خابور همچون یک مرز، مناطق و روستاهای تحت‌کنترل یگان‌های مدافع خلق در شمال را از مناطق تصرف‌شده توسط داعش در حاشیه جنوبی رودخانه جدا می‌کند، اما اهمیت استراتژیک این منطقه به همین‌جا ختم نمی‌شود. در صورت تصرف کرانه‌های غربی استان کردنشین حسکه که چندین ماه است به پناهگاه هزاران مسیحی فراری از استان‌های نینوا و موصل عراق بدل شده، نیروهای داعش می‌توانند خط ارتباطی خود را به عراق و منطقه شنکال که سال گذشته شاهد قساوت‌های بی‌حدوحصر تروریست‌ها در قبال یک اقلیت مذهبی دیگر، یعنی ایزدیان بود، تکمیل کنند؛ سودایی دور و دراز که شاید حالا که مبارزان آشوری، با آن‌طور که تروریست‌های داعش ترجیح می‌دهند، صلیبیون دست در دست همتایان کرد خود قد علم کرده‌اند، دیگر چندان در دسترس نباشد.

تبرئه همه مردان «مبارک»

معترضان در جریان اعتراضات سال۲۰۱۱ بی‌گناه دانست. همزمان با عدلی، حسنی‌مبارک و دوپسر او علاء و جمال نیز تبرئه شدند. این در حالی است که دستگاه قضایی مصر با شدت تمام با فصولان مدنی که چهارسال پیش در سقوط حکومت حسنی‌مبارک نقش داشتند، برخورد می‌کند. دوشنبه «علاء عبدالفتاح» یکی از چهره‌های شناخته‌شده اپوزیسیون مصر به پنج‌سال حبس محکوم شد. عبدالفتاح از مهره‌های کلیدی قیام سال۲۰۱۱میلادی علیه حسنی‌مبارک بود. این وبلاگ‌نویس ۲۳ساله و شماری از همفکران او در سال۲۰۱۴ پس از اعتراض مقابل پارلمان مصر بازداشت شدند. علاء عبدالفتاح که از منتقدان دولت کنونی مصر است، در دادگاه بدوی به حبس نایل شد. «شرکت در گردهمایی غیرمجاز و بی‌احترامی به ماوران پلایس» به ۱۵سال حبس محکوم شده بود. این حکم در دادگاه تجدیدنظر به پنج‌سال کاهش یافت. سایر منتقدان بازداشت‌شده مقابل پارلمان مصر به سه تا ۱۵سال زندان محکوم شدند.

چرا اوکراین

به تسلیحات نیازمندا ست

کارل بیلت . وزیرخارجه پیشین **سوند**

● حرف مشترکی میان دیپلمات‌ها و سایر تحلیل‌گران سیاست خارجی زده می‌شود و آن اینکه راه‌حلی نظامی برای حل منازعه میان روسیه و اوکراین وجود ندارد. ناظران اغلب ادعا می‌کنند تنها راه موجود برای رسیدن به صلح و ثبات در آن منطقه راه‌حلی دیپلماتیک است. باین‌حال، با وجود آنکه توافق برای برقراری آتش‌بس در مینسک اعلام شده، اما روند خشونت‌ها باعث شد نیروهای اوکراینی مجبور به خروج از منطقه «دبالتسف» شوند. این موضوع نشان داد که اکنون زمان آن رسیده که به اقدامات لازم برای متوقف‌کردن هرگونه راه‌حل نظامی تحمیل‌شده از سوی کرملین، اندیشیده شود. در این راستا، سه‌اندیشده آمریکایی روی این مساله پژوهش‌هایی را انجام داده‌اند: همگی آنها به این نتیجه رسیده‌اند آمریکا باید تجهیزات به اوکراین را نه‌تنها از طریق ارایه اسلحه‌های غنی‌کننده که توسط پهپادها انجام می‌شود، بلکه با ارایه کمک‌های نظامی و دفاعی در قالب موشک‌های ضدزره‌ی ارسال کند. باین‌حال، دولت‌های اروپایی هنوز اشتیاقی به بازنگری در سیاست‌های چگونگی ارسال تسلیحات دفاعی به اوکراین ندارند اما در عوض تاکید می‌کنند راه‌حل دیپلماتیک تنها گزینه موجود برای رفع منازعه در اوکراین است. البته از دریچه نگاه اوکراینی مواجهه رودرو با روسیه یک‌گزینه قابل دوام نیست. سال گذشته، زمانی که نیروهای جدایی‌طلب در منطقه «دونباس» بر اثر فشار نیروهای اوکراینی تا مرز درهم‌شکستن پیش‌رفتند، به‌نظر می‌رسید دولت اوکراین می‌تواند حاکمیت خود بر مناطق از کنترل خارج‌شده را اعاده کند. باین‌حال، این کرملین بود که به‌سرعت گروه‌هایی را در ابعاد گردان‌هایی از ارتش روسیه برای حمایت از شورشیان جدایی‌طلب روانه اوکراین کرد و نیروهای نسبتاً ضعیف اوکراین نتوانستند در مقابل آنان ایستادگی کنند. این حرکت نشان داد مسکو متعهد به انجام هرکاری برای جلوگیری از شکست نظامی نیروهای جدایی‌طلب است و درهمین راستا بود که واحدهای نظامی را به انجام عملیات علیه اوکراینی‌ها تشویق کرد. روسیه نشان داد در عزم خود راسخ است، حتی اگر وضعیت به حد قابل‌توجهی پیچیده شود. با توجه به چنین شرایطی، چشم‌انداز بازی‌گیری منطقه نظامی دونباس از سوی اوکراینی‌ها ضعیف‌تر از همیشه شد و هرگونه تلاشی در این راستا مضحک به‌نظر رسید. اگر کسی به جاذبلی‌های استراتژیک جدایی‌طلبان اوکراینی و حامیان روس آنها نظر کند، متوجه می‌شود چشم‌انداز بحران اوکراین تا چه اندازه سرد و ناامیدکننده است. فراتر از تجهیز گروه‌های جدایی‌طلب با سلاح‌های سنگین و پیشرفته و استقرار واحدهای ویژه و اعزام نیروهایی برای حمایت از آنان، هم‌اکنون به‌نظر می‌رسد روسیه درصدد اعزام نیروهای داوطلب است تا ارتش جدایی‌طلبان را آموزش دهد و آنان را برای حمله‌ای سرنوشت‌ساز آماده کند. با وجود چنین ارتشی رهبران جدایی‌طلب امیدوار هستند بتوانند دست‌کم کنترل خود را بر منطقه دونباس حفظ کنند. آنان احتمالا می‌توانند موقعیت خود را در مناطق تحت‌کنترل و امتداد آن در سرتاسر ساحل دریای سیاه بدون تغییر نگه دارند و همچنین این قلمرو را تا منطقه‌ای که «اودسا» را شامل می‌شود، گسترش دهند. آنان احتمالا در رویای پیشروی تا کی‌یف نیز هستند. برای جلوگیری از تحقق چنین سناریویی، گفت‌وگوی قوی سیاسی با کرملین امری ضروری به‌نظر می‌رسد. از سوی دیگر، ادامه تحریم اقتصادی علیه مسکو به رهبران کرملین قهماند در صورت ادامه سیاست‌های متجاوزانه، هزینه سنگینی پرداخت می‌کند. اما با این حال باید گفت اعتماد صرف به انجام مذاکرات دیپلماتیک و اعمال تحریم برای برقراری صلح، ایده‌ای بیش از اندازه خوشبینانه است. با نگاهی جامع‌تر متوجه می‌شویم برای تقویت اوکراین باید بر تمامی ابعاد متمرکز شد. در پایان نیز باید گفت حمایت سیاسی و دیپلماتیک از اوکراینی‌ها نیز امری ضروری است، همچنین توافق آخر کی‌یف با صندوق بین‌المللی پول در این حوزه از اهمیت بالایی برخوردار است. توافق اوکراین با اتحادیه اروپا بر سر موافقت جامع درباره مناطق آزاد نیز برای تحولات بلندمدت اوکراین ضروری است. با این حال، اگر گروه‌های جدایی‌طلب که از سوی روسیه مورد حمایت قرار می‌گیرند به این نتیجه برسند که می‌توانند کنترل دونباس و ساحل دریای سیاه را در دست گیرند، تلاش‌ها برای بازسازی جامعه و اقتصاد اوکراین از اولویت اصلی واولیه ساقط می‌شود. کارشناسان امنیتی معتقدند قدرت‌هایی نظیر اروپا و آمریکا می‌توانند در راستای تقویت قابلیت‌های دفاعی اوکراین اقدامات موثری انجام دهند. درخواست دریافت تجهیزات غیرکشنده از سوی «پترو پوروشنکو» رئیس‌جمهور اوکراین در کنفرانس امنیتی اخیر مونیخ، خود می‌تواند هدایت‌کننده کشورهای غربی در کمک‌رسانی به اوکراینی‌ها باشد. «آنگلا مرکل» صدراعظم آلمان و دیگران حق داشتند که بگویند راه‌حل نظامی به‌تنهایی برای رفع منازعه در اوکراین کارآمد نیست. با این حال، یک‌سال مذاکره و توافق‌های شکست‌خورده نشان می‌دهد تنها تکیه بر راه‌حل دیپلماتیک نتیجه مثبتی به‌دنبال نداشته است و تنها از بین‌بردن یا دست‌کم کاهش جدی توان جدایی‌طلبان و حامیان روس آنان، می‌تواند اوکراین و شرکایش را برای دستیابی به نتیجه مطلوب از طرق سیاسی امیدوار کند.